

Bona vesprada. En primer lloc, vull agrair a la direcció de l'IES Guillem d'Alcalà aquesta invitació. He sentit una immensa responsabilitat durant el procés de redacció d'aquestes paraules perquè volia homenatjar les persones que estigueren ens els orígens d'aquest centre, sense oblidar l'esforç d'anys que la Pobra de Farnals va fer per aconseguir l'institut.

El Guillem d'Alcalà començà la seua trajectòria com a Secció de l'IES de Massamagrell durant el curs 2000-2001, en unes aules prefabricades instal·lades al pati del Cervantes, i no tindria nom oficial fins a octubre de 2006.

Vaig participar en el projecte des de l'any 2000, gràcies a la confiança que va dipositar en mi el primer director, Paco Mariscal, peça fonamental d'aquesta història.

Des dels nostres inicis hem estat estretament lligats a l'escola. Paco Mariscal havia col·laborat prèviament en projectes formatius i de coordinació amb els mestres del Cervantes. El director, Severí, havia sigut alumne seu. Quan Paco va rebre la proposta de la inspecció educativa de posar en funcionament la Secció de la Pobra de Farnals, va demanar com a condició que jo li acompanyara com a cap d'estudis. Vaig ocupar el càrrec, primer en la Secció i després en l'institut, des del curs 2000-2001 fins el 2007-2008. Una etapa complexa, d'aprenentatge continu, plena de reptes, patiments i anècdotes, compartida amb Carmen Julián, Teresa Buch primer, després amb José Manuel Ros i Antonio Oliver.

Mentre ocupàrem les aules prefabricades, rebérem l'ajuda desinteressada dels nostres veïns del Cervantes. Abusàrem de la generositat de Severí i de Mª José Riera, del conserge Amalio, del claustre, de l'alumnat, de les famílies i de les cuineres del menjador escolar. També teníem al nostre costat els treballadors de l'ajuntament, que no perderen el sentit de l'humor mentre carregaven mobles (Miguel, Florián i el tio d'un dels nostres alumnes), i, per suposat, del seny i bon fer de Juan Arias. I en les tasques educatives, ens ajudaven els Serveis Socials (gràcies, Maria) i els Serveis

Culturals de l'Ajuntament (gràcies, Amparo, Marta, Maica, Quique...), sense oblidar la regidoria d'educació (gràcies, Julia). Menció especial mereixen les famílies dels nostres primers alumnes, coordinades pels presidents de l'AMPA, que s'implicaren des del primer moment.

El curs 2002-2003 la Secció es transformà en institut i ens traslladàrem al nou edifici. La inauguració arribaria més tard, el 14 de juny de 2005. Va coincidir, molt simbòlicament, amb una exposició per celebrar el 400 aniversari de la publicació de la primera part del *Quijote*.

Des del curs 2008-2009 al 2011-2012 vaig assumir la direcció. Aquesta decisió va implicar una lluita contra la meua timidesa. Malgrat les dificultats del dia a dia, l'experiència ha pagat la pena. Potser per això vaig acceptar després la proposta de Salva Alemany d'integrar-me en el seu equip directiu.

He d'agrair a Salva Alemany, Luis Llorens i Ramón Reolid que volgueren formar part del meu primer equip, quasi sense dubtar. Posteriorment, María Martín i Belén Gutiérrez, de manera més reflexiva, accediren a acompanyar-me. Tant els equips de Paco com els meus, enfrontàrem de manera conjunta reptes difícils, respectant les nostres diferències, amb sentit de l'humor, intensitat, responsabilitat i prou harmonia. Vull destacar el treball i l'actitud positiva de Ramón Reolid, peça fonamental en l'organització dels Cicles Formatius que ara tant identifiquen el nostre centre.

Com *don Paco*, pense que tots formem part activa de la comunitat escolar: alumnat, professorat, famílies, administratius, conserges, personal de neteja, representants de l'ajuntament... Està clar que, sense l'alumnat, el nostre treball no existiria, que la tasca del professorat és fonamental i que la participació de les famílies la reforça.

Però la col·laboració dels altres no és de menor importància. La secretaria és una peça clau sense la qual l'equip directiu estaria perdut i, des dels inicis, les

administratives ens ajudaren més enllà de les seues funcions, amb molta generositat i implicació. Voldria nomenar Mª José Tornero, Lidia, Rosa Cuesta (peça fonamental de continuïtat) i Lola Margaix (ara un àngel). També la consergeria és una part important de la comunitat educativa. Cal mencionar a les primeres conserges, Ana i Fina Villalba, a Josefina i Marian (que ens deixaren massa prompte) i, com no, a Carmen. I a les netejadores, algunes de les quals han estat més anys que jo al centre, com Fina, Mari i Raquel, també mares d'alumnes nostres.

Escola i institut augmentaren els seus lligams quan alguns dels mestres del Cervantes s'integraren en el claustre de l'institut i ens donaren una altra perspectiva de l'educació, més integradora: Elena Bas, Mª Jesús González, Amèlia Mánñez, Bárbara Molero, Juan Piñero, Mª José Riera. I els primers anys va anar consolidant-se el departament d'orientació amb les aportacions de bons professionals com, entre altres, Rosa García, Maribel Chumillas i Clemente García. També cal destacar el treball de les nostres primeres coordinadores de l'ESO: Mª José Riera, Elena Bas i María Peralt.

Una menció especial mereixen els primers claustres, el professorat que hagué de treballar en aules prefabricades i atendre tasques d'intendència i reivindicatives (els primers anys foren complicats), a banda de les didàctiques; i aquells que van fer el trasllat a l'edifici i començaren la seua tasca educativa amb carències i soroll, que organitzaren aules i departaments, i es comportaren com autèntics companys i membres d'una comunitat educativa. Hem tingut la sort que molts docents volgueren repetir al centre malgrat no tenir plaça definitiva, contribuint generosament a la seua consolidació.

I quan aconseguírem una major tranquil·litat, sempre tinguérem companyes i companys que enriquiren el centre amb activitats, grups de treball, impartint cursos de formació. S'encarregaren d'organitzar la participació del centre en les Trobades d'escoles en valencià, de l'organització de la biblioteca escolar, fomentaren els idiomes amb projectes europeus, intercanvis o viatges culturals i de convivència,

reuniren tota la comunitat educativa en actes de comiat de l'alumnat o celebracions especials, estimularen la creativitat amb projectes artístics que perduraran en el temps, participaren amb l'alumnat en treballs científics, tècnics, literaris, musicals, socials, lúdics, ecològics (com el renascut hort escolar), en activitats esportives, fomentaren la visibilitat del Cicles Formatius amb la participació en concursos gastronòmics i de serveis, i el propi restaurant... En resum, obriren el món del nostre alumnat, ampliaren la seua formació i contribuïren a millorar la convivència.

Els alumnes, ja adults, no han oblidat el centre i el professorat; el visiten per recordar els seus temps d'estudiants, per trobar cares conegudes, per relatar la seua vida actual (què estan fent, què estudiaren finalment o en què treballen), per matricular les seues filles i fills... Les parets del centre exposen obres d'antics alumnes i els nostres logotipus també els crearen un alumne i una alumna, mentre estudiaven a l'institut. Alguns s'han convertit en els nostres companys (lleï de vida, i un orgull). La distància temporal, afortunadament, fa que perduren més els bons records que les discrepàncies, les bones experiències que vam compartir, allò que ens converteix en un grup de persones que treballem per l'educació i la convivència, de vegades sense adonar-nos que tenim un objectiu comú.

Ara, en el 2026, 25 anys després, l'IES Guillem d'Alcalà manté la seua personalitat. Té un identitat pròpia, en gran part gràcies als Cicles Formatius que anaren incorporant-se progressivament els primers anys, com a conseqüència del treball de molts companys i companyes que ens ensenyaren a conviure amb ells en un mateix espai, a valorar-los i a gaudir dels resultats. L'IES Guillem d'Alcalà té molta vida per davant i continua complint amb la missió d'oferir a l'alumnat una formació de qualitat que atén la seua diversitat, li prepara per a estudis posteriors, li permet integrar-se en el món laboral i fomenta la convivència, el respecte i la participació.